

ที่ มท ๐๓๐๗.๒/๑ ๕๖๕๐

กระทรวงมหาดไทย
ถนนอัษฎางค์ กทม. ๑๐๒๐๐

๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๔

เรื่อง การพิจารณาให้ความเห็นในสำนวนคดีอาญาของผู้ว่าราชการจังหวัด

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด (ยกเว้นจังหวัดนครราชสีมา)

สิ่งที่ส่งมาด้วย สรุปรายการพิจารณาให้ความเห็นแย้งในการสั่งคดีของผู้ว่าราชการจังหวัด จำนวน ๑ ชุด

ด้วยกระทรวงมหาดไทยได้รับรายงานการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการพิจารณาให้ความเห็นในสำนวนคดีอาญาที่พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องคดีของผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕ ในคดีกล่าวหานายณรงค์ฤทธิ์ พุคคัตตระกูล ผู้ต้องหา ฐานลักทรัพย์โดยใช้พาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดและพาทรัพย์นั้นไป ซึ่งคดีนี้อัยการสูงสุดมีคำวินิจฉัยชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาฐานลักทรัพย์โดยข้อเท็จจริงสรุปความว่า ผู้ต้องหาได้ใช้ให้นายสยาม ทรัพย์ภรณ์ ไปรื้อรั้วเหล็กของบ้านที่ตนครอบครองอยู่อาศัยกับครอบครัว ซึ่งนายสยาม ฯ เมื่อรื้อรั้วเสร็จแล้วได้ให้ลูกจ้างขับรถยนต์ของทางร้านนำเหล็กที่รื้อไปขายร้านค้าของเก่า ซึ่งที่ดินและบ้านที่เกิดเหตุผู้ต้องหาอ้างว่ามารดาได้ยกให้ตนโดยไม่ได้ทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ แต่ปรากฏหลักฐานว่ามารดาได้ยกที่ดินและบ้านที่เกิดเหตุให้แก่น้องสาวของผู้ต้องหา โดยมีการจดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมาย ต่อมาน้องสาวของผู้ต้องหานำที่ดินและบ้านที่เกิดเหตุไปขายฝากแก่ผู้เสียหายในคดีนี้ ซึ่งผู้เสียหายได้ขยายระยะเวลาการไต่ถอนให้หลายครั้งจนครบกำหนดเวลาที่ขยายก็ไม่มีไปไต่ถอนคืน โดยผู้ต้องหาให้คนไปรื้อรั้วเหล็กของบ้านที่เกิดเหตุภายหลังครบกำหนดระยะเวลาการไต่ถอนที่ขยายแล้ว พนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาฐานลักทรัพย์และใช้ให้ผู้อื่นลักทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะ พนักงานอัยการเห็นว่าบ้านที่เกิดเหตุตกเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้เสียหายตามสัญญาขายฝากที่ดินพร้อมบ้าน แต่รั้วเหล็กมิใช่ส่วนควบของที่ดิน เมื่อผู้ต้องหาอ้างว่าได้ครอบครองบ้านที่เกิดเหตุมาจากการยกให้ของมารดา ผู้ต้องหาย่อมมีสิทธิจัดการเกี่ยวกับรั้วเหล็กพิพาทได้ เมื่อผู้ต้องหาถอดรั้วเหล็กพิพาทนำไปขายจึงไม่มีความผิด จึงสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา

ผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมาพิจารณาเห็นว่ากรรมสิทธิ์ในที่ดินและบ้านที่เกิดเหตุตกเป็นกรรมสิทธิ์ของน้องสาวของผู้ต้องหา เมื่อได้ทำสัญญาขายฝากที่ดินให้กับผู้เสียหาย และไม่ไต่ถอนในกำหนดระยะเวลาที่ขยายให้แล้ว กรรมสิทธิ์ในที่ดินและสิ่งปลูกสร้างจึงตกเป็นของผู้เสียหาย การที่ผู้ต้องหาให้คนไปรื้อรั้วเหล็กของบ้านที่เกิดเหตุ ซึ่งตามประเพณีแห่งท้องถิ่นการแสดงเจตนาของคู่สัญญาในการซื้อขายหรือขายฝากที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างย่อมต้องให้รวมถึงสิ่งปลูกสร้างทุกอย่างในที่ดินโดยเฉพาะรั้วบ้าน กรรมสิทธิ์ในที่ดินและสิ่งปลูกสร้างซึ่งรวมถึงรั้วบ้านจึงเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้เสียหาย การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นการเอาทรัพย์ของผู้อื่นไปโดยทุจริต เห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาแย้งคำสั่งพนักงานอัยการ ซึ่งอัยการสูงสุดได้พิจารณาสำนวนคดีนี้เห็นว่า ที่ดินและบ้านที่เกิดเหตุตกเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้เสียหาย ตามสัญญาขายฝากซึ่งครบกำหนดระยะเวลาการไต่ถอนที่ขยายให้แล้ว การที่ผู้ต้องหาซึ่งยังครอบครองและพักอาศัยอยู่ในที่ดินและบ้านที่เกิดเหตุ ได้สั่งให้นายสยาม ฯ รื้อรั้วเหล็กของกลางซึ่งกันแนวเขตที่ดินดังกล่าวออก แล้วนำไปขายเอาเงินไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว การกระทำของผู้ต้องหาถือได้ว่าเป็นการเบียดบังทรัพย์ของผู้อื่นเป็นของตนโดยทุจริต จึงมีความผิดฐานลักทรัพย์ หากใช้ความผิดฐานลักทรัพย์ จึงชี้ขาดให้สั่งฟ้องผู้ต้องหาฐานลักทรัพย์ รายละเอียดปรากฏตามเอกสารที่ส่งมาด้วย

/ กระทรวง...

กระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้วเห็นว่า การปฏิบัติงานเกี่ยวกับการพิจารณาให้ความเห็นแย้งของผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมาในสำนวนคดีอาญาดังกล่าว แสดงให้เห็นถึงขีดความสามารถในการปฏิบัติงานและบทบาทหน้าที่ของฝ่ายปกครองในการอำนวยความสะดวกเป็นธรรมในกระบวนการยุติธรรม และสามารถใช้เป็นกรณีศึกษาสำหรับจังหวัดต่าง ๆ ในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการพิจารณาให้ความเห็นในสำนวนคดีอาญาที่พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องคดี ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายพระนาย สุวรรณรัฐ)
ปลัดกระทรวงมหาดไทย

กรมการปกครอง
สำนักงานสอบสวนและนิติการ
โทร./โทรสาร ๐-๒๓๕๖-๙๕๕๗

สรุปการพิจารณาให้ความเห็นแย้งในการล้งคดีของผู้ว่าราชการจังหวัด

ข้อหา ลักทรัพย์ผู้อื่นโดยใช้นานพาทนะเพื่อสะกดแก่การกระทำความผิดหรือพาทษณ์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม และยกยอก

ผู้พิจารณาให้ความเห็นแย้ง นายประจักษ์ สุวรรณภักดี

ผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา

นิติกรผู้ตรวจสำนวน

นายอำนวยการศิลป์ มานะงาน นิติกรชำนาญการ

.....

๑. สรุปข้อเท็จจริงในสำนวนได้ความว่า เมื่อปี ๒๕๓๕ มารดาของผู้ต้องหาได้ยกที่ดินตามหลักฐานโฉนดที่ดิน เนื้อที่ ๑ งาน ๙๘ ตารางวา ให้แก่ผู้ต้องหาโดยไม่ได้ทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ หลังจากนั้นผู้ต้องหาได้ครอบครองที่ดินดังกล่าวและปลูกสร้างบ้านบนที่ดินดังกล่าวไว้พักอาศัยอยู่กับครอบครัว ต่อมาปี ๒๕๔๘ มารดาผู้ต้องหาได้ยกที่ดินดังกล่าวให้แก่ น.ส.ชุตินา พุคคัตตะระกุล น้องสาวของผู้ต้องหา โดยทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมาย แต่ผู้ต้องหายังคงครอบครองที่ดินและบ้านที่เกิดเหตุอยู่ และต่อมาวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๙ น.ส.ชุตินา ฯ ได้ขายผากที่ดินและบ้านดังกล่าวให้แก่ นางจันทร์เพ็ญ ภาโสเม ผู้เสียหาย ผู้เสียหายได้ขายระยะเวลาไถ่ถอนการขายผากให้หลายครั้ง จนครบกำหนดระยะเวลาไถ่ถอนการขายผากที่อนุญาตให้ครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ น.ส.ชุตินา ฯ ไม่สามารถทำการไถ่ถอนทรัพย์ที่นำไปขายผากได้ วันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๒ ผู้ต้องหาได้ให้นายสยาม ทรัพย์ภรณ์ ไปทำการรื้อรั้วเหล็กบ้านของผู้ต้องหาที่ชำรุด จำนวน ๒๓ ช่อง โดยผู้ต้องหาอ้างว่าเพื่อจะได้ทำไหมให้อยู่ในสภาพเดิม เมื่อนายสยาม ฯ รื้อรั้วเหล็กเสร็จแล้วได้ให้ลูกจ้างขับรถยนต์กระบะของทางร้านนำไปขายร้านค้าของเก่า เป็นเงิน ๔,๔๐๐ บาท ต่อมาผู้เสียหายได้ไปขอซื้อคืนในราคา ๔,๐๐๐ บาท นางจันทร์เพ็ญ ฯ ผู้เสียหายได้เข้าแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา พนักงานสอบสวนเห็นว่ากรกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์และใช้ให้ผู้อื่นกระทำความผิดลักทรัพย์โดยใช้นานพาทนะเพื่อสะกดแก่การกระทำความผิด มีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา

๒. พนักงานอัยการโดยอธิบดีอัยการเขต ๓ พิจารณาเห็นว่าบ้านที่เกิดเหตุตกเป็นกรรมสิทธิ์ของนางจันทร์เพ็ญ ฯ ผู้เสียหาย ตามสัญญาขายผากที่ดินพร้อมบ้าน แต่รั้วเหล็กมิใช่ส่วนควบของที่ดินเป็นสิ่งก่อสร้างเพิ่มเติมขึ้นภายหลังสามารถถอดเข้าออกได้ จึงยังคงเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ติดตั้งต่อเดิม เมื่อผู้ต้องหาอ้างว่าได้ครอบครองบ้านที่เกิดเหตุมาจากการยกให้ของมารดา สิทธิในการดูแลรักษาซ่อมตกเป็นของผู้ต้องหา ผู้ต้องหาย่อมมีสิทธิจัดการเกี่ยวกับรั้วเหล็กพิพาทได้ เมื่อผู้ต้องหาถอดรั้วเหล็กพิพาทนำไปขายจึงไม่มีความผิด จึงสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาในฐานความผิดที่ถูกกล่าวหา

๓. ผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมาพิจารณาเห็นว่า หนังสือสัญญาให้ที่ดินมีความชัดเจนว่า น.ส.ชุตินา ฯ ได้รับการยกให้ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างจากมารดา กรรมสิทธิ์ในที่ดินและสิ่งปลูกสร้างจึงย่อมตกเป็นกรรมสิทธิ์ของ น.ส.ชุตินา ฯ ทั้งหลักฐานทางทะเบียนราษฎรก็ระบุชัดเจนว่า น.ส.ชุตินา ฯ ได้ย้ายเข้าไปอยู่ในบ้านที่เกิดเหตุ ขณะที่ผู้ต้องหาให้การต่อพนักงานสอบสวนระบุที่อยู่คนละแห่งกับบ้านที่เกิดเหตุ ข้อกล่าวอ้างว่ามารดายกที่ดินหรือบ้านให้ผู้ต้องหาจึงเป็นการกล่าวอ้างลอย ๆ เมื่อ น.ส.ชุตินา ฯ ได้ทำสัญญาขายผากที่ดินให้กับผู้เสียหาย โดยจดทะเบียนถูกต้อง และครบกำหนดระยะเวลาในการไถ่ถอนที่ขายให้แล้ว กรรมสิทธิ์ในที่ดินและสิ่งปลูกสร้างจึงตกเป็นของผู้เสียหาย นอกจากนี้ ศาลจังหวัดนครราชสีมายังมีคำพิพากษาให้ขับไล่ น.ส.ชุตินา ฯ และบริวารออกไปจากที่ดินและบ้านพิพาท การที่ผู้ต้องหาให้คนไปรื้อรั้วเหล็กของบ้านที่เกิดเหตุ ซึ่งไม่ปรากฏว่ามีการชำระค่าตามผู้ต้องหาอ้าง ทั้งการรื้อรั้วเหล็กออกไปจากคอนกรีตจะต้องทำให้เหล็กขาดออกจากคอนกรีต มิใช่สามารถประกอบเข้าและออกเมื่อใดก็ได้ และตามประเด็นแห่งท้องถื่นการแสดงเจตนาของคู่สัญญาในการซื้อขายหรือขายผากที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง ย่อมต้องให้รวมถึงสิ่งปลูกสร้างทุกอย่างในที่ดินโดยเฉพาะรั้วบ้านที่เป็นคอนกรีตและ

เหล็กที่เจตนาก่อสร้างไว้เพื่อป้องกันรักษาความปลอดภัยแก่ชีวิตและทรัพย์สินของคนในบ้าน การตีความการแสดงเจตนาจึงควรพึงเล็งเจตนาอันแท้จริงยิ่งกว่าตัวอักษร ซึ่งหากตีความตามตัวอักษรโดยไม่คำนึงถึงความประสงค์ในทางสุจริต ปกติประเพณี และเจตนาอันแท้จริง ของคู่สัญญาแล้ว จะทำให้การซื้อขายหรือขายฝากที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างไม่รวมเอารั้วบ้านเข้าไปด้วย อาจก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยขึ้นในสังคม กรรมสิทธิ์ในที่ดินและสิ่งปลูกสร้างซึ่งรวมถึงรั้วบ้านจึงเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้เสียหาย ทั้งไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาได้นำเหล็กใหม่มาติดตั้งแทนของเดิมดังที่กล่าวอ้าง การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นการเอาทรัพย์สินของผู้อื่นไปโดยทุจริต เห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาตามฐานความผิดที่กล่าวหา แยกคำสั่งพนักงานอัยการ

๔. อัยการสูงสุดพิจารณาสำนวนคดีนี้แล้วเห็นว่า ที่ดินและบ้านที่เกิดเหตุตกเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้เสียหาย ตามสัญญาขายฝากซึ่งครบกำหนดระยะเวลาการไถ่ถอนที่ขายให้แล้ว การที่ผู้ต้องหาซึ่งยังครอบครองและพักอาศัยอยู่ในที่ดินและบ้านที่เกิดเหตุ ได้สั่งให้นายสยาม ฯ รื้อรั้วเหล็กของกลางซึ่งกั้นแนวเขตที่ดินดังกล่าวออก แล้วนำไปขายเอาเงินไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว การกระทำของผู้ต้องหาถือได้ว่าเป็นการเบียดบังทรัพย์สินของผู้อื่นเป็นของตนโดยทุจริต จึงมีความผิดฐานลักทรัพย์ หากใช้ความผิดฐานลักทรัพย์ จึงไม่ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาฐานลักทรัพย์ผู้อื่นโดยใช้นายพานะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือพาทรัพย์สินนั้นไปหรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๓๔, ๓๓๖ ทวิ แต่สั่งฟ้องผู้ต้องหาฐานลักทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒

ส่วนอำนวยการความเป็นธรรม
สำนักงานสอบสวนและนิติการ
กรมการปกครอง

ปมท.
20 S.A. 2554
เลขรับที่ 6845
บันทึกข้อความ

สนง.อปค.
วันที่ 4 ธ.ค. 54
ลงรับ 1486
เวลา

หน้าจั่ว พอ. 74. 84
เลขที่ 599
06 S.A. 2554
เวลา 14.05 น.

ส่วนราชการ กรมการปกครอง (สำนักการสอบสวนและนิติการ)

โทร. ๐-๒๓๕๖-๔๕๕๗

ที่ มท ๐๓๐๗.๒/ ๓๐๐๖๒

วันที่ ๑๕ ธันวาคม

วันที่ 16 ธ.ค. 2554

เรื่อง การพิจารณาให้ความเห็นในสำนวนคดีอาญาของผู้ว่าราชการจังหวัด

เลขรับที่ 23069
เวลา

เรียน ปลัดกระทรวงมหาดไทย

ร.ปมท.(ม.) ๓๓๓๘

เลขรับ

วันที่ 16 S.A. 2554

๑. เรื่องเดิม

กระทรวงมหาดไทยแจ้งแนวทางปฏิบัติการใช้ดุลพินิจของผู้ว่าราชการจังหวัด ในการให้ความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๕ โดยสำนวนคดีที่มีลักษณะพิเศษอันน่าจะเป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้า เมื่ออัยการสูงสุดพิจารณาสั่งคดีเป็นประการใดแล้ว ให้ขอถ่ายสำเนาสำนวนคดีดังกล่าวจากพนักงานอัยการส่งให้กระทรวงมหาดไทย (เอกสาร ๑)

๒. ข้อเท็จจริง

จังหวัดนครราชสีมา มีหนังสือที่ นม ๐๐๑๗.๑/๒๑๓๗๐ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๔ รายงานผลการปฏิบัติกรณีผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมาให้ความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องคดีของพนักงานอัยการ ในคดีกล่าวหานายณรงค์ฤทธิ์ พุคคีดีตระกูล ผู้ต้องหา ฐานลักทรัพย์โดยใช้พาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดและพาทรัพย์นั้นไป ซึ่งคดีนี้อัยการสูงสุดมีคำวินิจฉัยชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาตามข้อกล่าวหา แต่ให้ฟ้องผู้ต้องหาฐานยักยอก (เอกสาร ๒)

๒.๑ สรุปข้อเท็จจริงในสำนวนได้ความว่า เมื่อปี ๒๕๓๕ มารดาของผู้ต้องหาได้ยกที่ดินตามหลักฐานโฉนดที่ดิน เนื้อที่ ๑ งาน ๙๘ ตารางวา ให้แก่ผู้ต้องหาโดยไม่ได้ทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ หลังจากนั้นผู้ต้องหาได้ครอบครองที่ดินดังกล่าวและปลูกสร้างบ้านบนที่ดินดังกล่าวไว้พักอาศัยอยู่กับครอบครัว ต่อมาปี ๒๕๔๘ มารดาผู้ต้องหาได้ยกที่ดินดังกล่าวให้แก่ น.ส.ชุตินา พุคคีดีตระกูล น้องสาวของผู้ต้องหา โดยทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมาย แต่ผู้ต้องหายังคงครอบครองที่ดินและบ้านที่เกิดเหตุอยู่ และต่อมาวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๙ น.ส.ชุตินา ฯ ได้ขายฝากที่ดินและบ้านดังกล่าวให้แก่นางจันทร์เพ็ญ ภาโสเม ผู้เสียหาย ผู้เสียหายได้ขยายระยะเวลาไถ่ถอนการขายฝากให้หลายครั้ง จนครบกำหนดระยะเวลาไถ่ถอนการขายฝากที่อนุญาตให้ครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ น.ส.ชุตินา ฯ ไม่สามารถทำการไถ่ถอนทรัพย์ที่นำไปขายฝากได้ วันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๒ ผู้ต้องหาได้ให้นายสยาม ทรัพย์ภรณ์ ไปทำการรื้อรั้วเหล็กบ้านของผู้ต้องหาที่ชำรุด จำนวน ๒๓ ช่อง โดยผู้ต้องหาอ้างว่าเพื่อจะได้ทำใหม่ให้อยู่ในสภาพเดิม เมื่อนายสยาม ฯ รื้อรั้วเหล็กเสร็จแล้วได้ให้ลูกจ้างขับรถยนต์กระบะของทางร้านนำไปขายร้านค้าของเก่าเป็นเงิน ๔,๔๐๐ บาท ต่อมาผู้เสียหายได้ไปขอซื้อคืนในราคา ๔,๐๐๐ บาท นางจันทร์เพ็ญ ฯ ผู้เสียหายได้เข้าแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา พนักงานสอบสวนเห็นว่ากระทำความผิดของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์และใช้ให้ผู้อื่นกระทำความผิดลักทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิด มีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา

๒.๒ พนักงานอัยการโดยอธิบดีอัยการเขต ๓ พิจารณาเห็นว่าบ้านที่เกิดเหตุตกเป็นกรรมสิทธิ์ของนางจันทร์เพ็ญ ฯ ผู้เสียหาย ตามสัญญาขายฝากที่ดินพร้อมบ้าน แต่รั้วเหล็กมิใช่ส่วนควบของที่ดิน

/ เป็นสิ่ง...

เป็นสิ่งก่อสร้างเพิ่มเติมขึ้นภายหลังสามารถถอดเข้าออกได้ จึงยังคงเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ติดตั้งต่อเดิม เมื่อผู้ต้องหาอ้างว่าได้ครอบครองบ้านที่เกิดเหตุมาจากการยกให้ของมารดา สิทธิในการดูแลรักษาย่อมตกเป็นของผู้ต้องหา ผู้ต้องหาย่อมมีสิทธิจัดการเกี่ยวกับรั้วเหล็กพินาทได้ เมื่อผู้ต้องหาถอดรั้วเหล็กพินาทนำไปขายจึงไม่มีความผิด จึงสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาในฐานความผิดที่ถูกกล่าวหา

๒.๓ ผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมาพิจารณาเห็นว่า หนังสือสัญญาให้ที่ดินมีความชัดเจนว่า น.ส.ชุตินา ๖ ได้รับการยกให้ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างจากมารดา กรรมสิทธิ์ในที่ดินและสิ่งปลูกสร้างจึงย่อมตกเป็นกรรมสิทธิ์ของ น.ส.ชุตินา ๖ ทั้งหลักฐานทางทะเบียนราษฎรก็ระบุชัดเจนว่า น.ส.ชุตินา ๖ ได้ย้ายเข้าไปอยู่ในบ้านที่เกิดเหตุ ขณะที่ผู้ต้องหาให้การต่อพนักงานสอบสวนระบุที่อยู่คนละแห่งกับบ้านที่เกิดเหตุ ข้อกล่าวอ้างว่ามารดายกที่ดินหรือบ้านให้ผู้ต้องหาจึงเป็นการกล่าวอ้างลอย ๆ เมื่อ น.ส.ชุตินา ๖ ได้ทำสัญญาขายฝากที่ดินให้กับผู้เสียหาย โดยจดทะเบียนถูกต้อง และครบกำหนดระยะเวลาในการไถ่ถอนที่ขยายให้แล้ว กรรมสิทธิ์ในที่ดินและสิ่งปลูกสร้างจึงตกเป็นของผู้เสียหาย นอกจากนี้ ศาลจังหวัดนครราชสีมายังมีคำพิพากษาให้ขับไล่ น.ส.ชุตินา ๖ และบริวาร ออกจากที่ดินและบ้านพินาท การที่ผู้ต้องหาให้คนไปรื้อรั้วเหล็กของบ้านที่เกิดเหตุ ซึ่งไม่ปรากฏว่ามีการชำระค่าตามที่ผู้ต้องหาอ้าง ทั้งการรื้อรั้วเหล็กออกไปจากคอนกรีตจะต้องทำให้เหล็กขาดออกจากรั้วคอนกรีตมิใช่สามารถประกอบเข้าและออกเมื่อใดก็ได้ และตามประเพณีแห่งท้องถิ่นการแสดงเจตนาของคู่สัญญาในการซื้อขายหรือขายฝากที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง ย่อมต้องให้รวมถึงสิ่งปลูกสร้างทุกอย่างในที่ดินโดยเฉพาะรั้วบ้านที่เป็นคอนกรีตและเหล็กที่เจตนาก่อสร้างไว้เพื่อป้องกันรักษาความปลอดภัยแก่ชีวิตและทรัพย์สินของคนในบ้าน การตีความการแสดงเจตนาจึงควรฟังเจตนาอันแท้จริงยิ่งกว่าตัวอักษร ซึ่งหากตีความตามตัวอักษรโดยไม่คำนึงถึงความประสงค์ในทางสุจริต ปกติประเพณี และเจตนาอันแท้จริง ของคู่สัญญาแล้ว จะทำให้การซื้อขายหรือขายฝากที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างไม่รวมเอารั้วบ้านเข้าไปด้วย อาจก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยขึ้นในสังคม กรรมสิทธิ์ในที่ดินและสิ่งปลูกสร้างซึ่งรวมถึงรั้วบ้านจึงเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้เสียหาย ทั้งไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาได้นำเหล็กใหม่มาติดตั้งแทนของเดิมดังที่กล่าวอ้าง การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นการเอาทรัพย์สินของผู้อื่นไปโดยทุจริต เห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาตามฐานความผิดที่กล่าวหา แยกคำสั่งพนักงานอัยการ

๒.๔ อัยการสูงสุดพิจารณาสำนวนคดีนี้แล้วเห็นว่า ที่ดินและบ้านที่เกิดเหตุตกเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้เสียหาย ตามสัญญาขายฝากซึ่งครบกำหนดระยะเวลาการไถ่ถอนที่ขยายให้แล้ว การที่ผู้ต้องหาซึ่งยังครอบครองและพักอาศัยอยู่ในที่ดินและบ้านที่เกิดเหตุ ได้สั่งให้นายสยาม ๖ รื้อรั้วเหล็กของกลางซึ่งกันแนวเขตที่ดินดังกล่าวออก แล้วนำไปขายเอาเงินไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว การกระทำของผู้ต้องหาถือได้ว่าเป็นการเบียดบังทรัพย์สินของผู้อื่นเป็นของตนโดยทุจริต จึงมีความผิดฐานลักทรัพย์ หากใช้ความผิดฐานลักทรัพย์ จึงไม่ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาฐานลักทรัพย์ผู้อื่นโดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือพาทรัพย์สินนั้นไปหรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๓๔, ๓๓๖ ทวิ แต่สั่งฟ้องผู้ต้องหาฐานลักทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒

๓. ข้อพิจารณา

กรมการปกครองพิจารณาเห็นว่า การมีความเห็นแย้งของผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา ในสำนวนคดีอาญาที่พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องนายณรงค์ฤทธิ์ พุศักดิ์ตระกูล ผู้ต้องหา ในคดีดังกล่าวข้างต้น โดยอัยการสูงสุดมีคำวินิจฉัยชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาแล้วแม้จะเป็นคนละฐานความผิดกับที่มีความเห็นแย้ง นั้น

สามารถใช้เป็นกรณีศึกษาและเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการพิจารณาให้ความเห็นของผู้ว่าราชการจังหวัด ในสำนวนคดีอาญาที่พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องคดี ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕ แก่จังหวัดต่าง ๆ ได้ เห็นควรแจ้งเวียนรายละเอียดของคดีนี้ให้จังหวัดอื่น ๆ ได้ทราบ ขณะเดียวกันเห็นควรมีหนังสือขมเขยการปฏิบัติงานไปยังจังหวัดนครราชสีมา เพื่อเป็นการเสริมสร้างขวัญกำลังใจให้แก่ผู้ปฏิบัติงาน ทั้งจะเป็นการกระตุ้นให้ผู้ที่เกี่ยวข้องให้ความสำคัญและเอาใจใส่ในการปฏิบัติตามภารกิจหน้าที่ดังกล่าว นอกจากนี้เห็นควรแจ้งให้จังหวัดนครราชสีมาติดตามผลการดำเนินคดีดังกล่าวแล้วแจ้งผลให้กระทรวงมหาดไทยทราบต่อไปด้วย

๔. ข้อเสนอ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หากเห็นชอบโปรดลงนามถึงผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา และผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด ที่เสนอมาพร้อมนี้

สม. ๒๐๖๑.....

(นายสุกิจ เจริญรัตนกุล)
อธิบดีกรมการปกครอง

สม. ๒๐๖๑๘

(นายสุรพล พงษ์ศักดิ์ศิริกุล)
รองปลัดกระทรวงมหาดไทย

(นายพระนาย สุวรรณรัฐ)
ปลัดกระทรวงมหาดไทย

21 S.A. 2554

ที่ นม ๐๐๑๗.๑/๒๖๓๗/๐

ศาลากลางจังหวัดนครราชสีมา
ถนนมหาไทย นม ๓๐๐๐๐

๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๔

ส่วนอำนวยการความเป็นธรรม

เลขรับ 3889

วันที่ 16/11/๕๔

เวลา

เรื่อง ขี้ขาดความเห็นแย้ง

เรียน อธิบดีกรมการปกครอง

อ้างถึง ๑. หนังสือจังหวัดนครราชสีมา ที่ นม ๐๐๑๗.๑/๑๖๐๗๒ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๓

๒. หนังสือกรมการปกครอง ที่ มท ๐๓๐๗.๒/ว ๓๔๓ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. สำเนาหนังสือสำนักงานอัยการสูงสุด ที่ อส ๐๐๒๓.๒/๑๒๕๕๐

ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔

จำนวน ๒ แผ่น

๒. สรุปข้อเท็จจริงและความเห็นของผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา

จำนวน ๑๑ แผ่น

ตามที่จังหวัดนครราชสีมาได้รายงานให้กรมการปกครองทราบว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา ได้มีความเห็นควรฟ้องนายณรงค์ฤทธิ์ พุคักดีตระกูล ผู้ต้องหา แยังความเห็นของพนักงานอัยการในสำนวนคดีอาญา ส. ๑ เลขรับที่ ๑๘๐๗/๒๕๕๒ฐานลักทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำผิดและพาทรัพย์นั้นไป และได้ส่งสำนวนและความเห็นแย้งดังกล่าวไปยังอัยการสูงสุดเพื่อพิจารณาชี้ขาดแล้ว นั้น

จังหวัดนครราชสีมา ได้รับแจ้งจากสำนักงานอัยการสูงสุดว่า คดีดังกล่าวอัยการสูงสุดพิจารณาแล้วมีคำสั่งฟ้องนายณรงค์ฤทธิ์ พุคักดีตระกูล ผู้ต้องหา ฐานลักทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒ และชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานลักทรัพย์ผู้อื่นโดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำผิดหรือพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๔, ๓๓๖ ทวิ ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๑ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๔ ข้อ ๑๓ รายละเอียดปรากฏตามเอกสารที่ส่งมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายสุชาติ นพวรรณ)

(นายสุชาติ นพวรรณ)

รองผู้ว่าราชการจังหวัด รักมราชการณ

ผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา

ที่ทำการปกครองจังหวัด (กลุ่มงานปกครองฯ)

โทร./โทรสาร. ๐-๔๔๒๔-๒๑๐๒, ๐-๔๔๒๔-๒๐๒๔